

Dos mesos i un dia al Nepal (XXI)

text TONYO FIBLA

4-11-2008 Dimecres . Langtang – Bamboo

Seiem a la cuina per a des dejunar. La cuina és una dependència gran on en un costat estan els fogons que estan fets amb fang. Prop dels fogons tenen una prestatgeria on posen els plats, gots i altres estris, en general tots són d'acer inoxidable. Mengem el de sempre.

En un dia fred i mig boirós anem deixant les muntanyes darrera. Pocs turistes caminen a aquestes hores. A la casa on vam curar al xiquet no veiem a ningú i passem de llarg però als pocs metres veiem al pare que ens ve de cara i li preguntem pel xiquet, no se li ha curat, continua la infecció i té la ma unflada. Demà el duran a l'hospital, a KTM. Li preguntem si està vacunat contra el tètans i ens diu que sí, que té totes les vacunes posades. Ens n'anem més tranquils.

Anem baixant molt ràpids, pot ser massa, i en un moment sento un crec al genoll. Ara em fa mal i hem disminuït la marxa.

D'una tirada fem Lantang – Rimche i ací parem a dinar. Passem a l'*elefant*, així anomena Bijay a israelià, i al seu guia. Avui volen aplegar a Besi Sahar. No tinc molt clar que hi puguem arribar, a la marxa que porten si ho fan, ho faran de nit.

Una vegada dinats seguim el camí de retorn i al poc temps tornem a passar a la parella. Jo li dic al guia que em fa mal el genoll i ell em contesta que amb problemes de genoll vaig més ràpid que el seu client que fa 115 kg. Certament és molt grandot i patut. Amb raó Bijay li diu l'*elefant*.

Ja a Bamboo em pego una dutxa, primer l'aigua estava calenta, però després el termo, una vegada apagat, no es torna a encendre. Fem una heroïcitat i acabo de dutxar-me amb aigua freda. A Bijay l'avisó d'aquest detall, que no tanque l'aigua.

Seiem a la vora del riu i ens adonem que en front tenim una colònia de lemurs. Seran al menys quinze o vint, sinó més, micos. Els observem una estona fins que baixen a beure al riu i desapareixen.

Quan la claror del dia va acabant-se entrem dins l'hostal. Jo demano un *roxí* però no me'l bec ja que és una cosa aigualida i no val res. Com fa fresca seiem en un banquet a la vora del foc i comencem una conversa que durarà més d'una hora.

Entra una colla d'anglesos tots majors menys una xica, no parlen i de tant en tant ens observen. Nosaltres seguim parlant i Bijay va contant-me coses de la seua vida.

A Bijay li diu l'amo de l'hostal que passe a menjar a la cuina que li costarà menys diners però ell respon que no fa de guia, soc el seu professor d'informàtica i ara fem un trek junts. Com és d'esperar no ho creuen: "És un xicot de Kathmandu que ha embolicat a un turista, no té carnet de guia i no ve de cap agència. Amés en nota que no té ni idea, és el seu primer trek." – hauran pensat pensat.

Recepta: dal bhat

Bhat, arròs basmati bullit. Ha de quedar sec. Posarem un poc més d'aigua que d'arròs i el farem coure 10 o 12 minuts.

Dal, llentilles, farem un sofregit de ceba picada, all, comí en pols i curri (és el que més es sembla al que posen ells). Després afegirem aigua i un grapat de llentilles, si pot ser petites, i ho deixarem bullir fins que aquestes estiguen ben fetes, com una espècie de sopa.

Tarkari, verdures fregides (coliflor, patata, ceba, safanòria, col, etc) amb un poc de curri. Podem preparar també uns espinacs passats per la paella.

Atxaar, salsa picant: torrarem una tomata, li llevarem la pell i la picarem al morter on haurem picat primer uns alls i li haurem tirar al damunt l'oli brut de fregir uns grans de comí. Li posarem la pesteta a gust de cadascú. Hi posarem també un poc de coriandre picat.

De vegades també pots trobar *massu*, carn, un poc de carn, molt poca, tallada en trossos petits.

En un plat posarem l'arròs que n'ocuparà la meitat i la l'altra meitat s'hi posa el *tarkari*, *atxaar*, *massu*, espinacs, ... El *dal* se serveix en un vol o pot a part.

De fet, el *dal bhat* està molt bo i com les salses i el *tarkari* canvien d'un dia a un altre i d'un lloc a un altre no es fa pesat.

Nota.- Els *atxaars* són molt variats ací en poso un que podem fer fàcilment ací.

Número 731- 30 abril 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

RODALIES FINS A BENICÀSSIM.

A DIT FINIS EL MAESTRAT

GIMNÀSTICA

La benicarlanda Alisson Foix guanya el Campionat d'Espanya

RODALIES FINS A BENICÀSSIM. A DIT FINS EL MAESTRAT

La Conselleria d'Infraestructures es fa ressò de les exigències d'alcaldes, empresaris i professionals del nord de Castelló que exigeixen que s'acceleren les Rodalies al Maestrat i reivindicarà davant el Ministeri de Foment que l'estudi de viabilitat per el trajecte que va de Benicàssim a Vinaròs -l'única actuació prevista per a la zona- "estiga executat aquest 2010".

Des de la Generalitat es va fer aquesta **declaració d'intencions** després de les veus crítiques de municipis amb el seu mateix color polític, i després que el Consell aplaudira el Pla d'Infraestructures Ferroviàries de Rodalia per a la Comunitat Valenciana 2010-2020, presentat el 20 d'abril a València pel ministre de Foment, José Blanco, i pel president de la Comunitat, Francisco Camps. I és que l'anunci del Ministeri de Foment de **condicionar la prolongació de la xarxa de rodalies fins al Maestrat a un estudi de rendibilitat econòmica** ha caigut com un gerro d'aigua freda a la comarca. Vinaròs, Benicarló i la resta de municipis travessats per la via fèrria no esperaven l'anunci d'estudi de viabilitat econòmica, sinó un compromís ferm per a posar fi a una situació que, com a mínim, consideren que és un greuge comparatiu.

ESTUDIANTS I TREBALLADORS SENSE CONEXIONS

El regidor del PP a Vinaròs, Lluís Gandía, va denunciar que la inexistència d'una connexió ferroviària crea desarrelament entre els joves,

que «després de molts anys vivint forçosament lluny de les seues cases estableixen altres cercles d'amistat i acaben canviant de lloc de residència o adquirint pisos a Castelló». Gandía va crear un grup en la xarxa social Facebook que en aquests moments conta amb més de 5.100 adhesions, ha enviat carbó a autoritats de Adif o al propi president del Govern i s'han arreglat milers de signatures, ja que a pesar que la proposta sorgeix d'un grup polític, és una reivindicació compartida per tots. L'edil va assenyalar a més l'enorme impacte econòmic que suposarien 500 joves més a Benicarló i 500 més a Vinaròs, estudiants de la UNIVERSITAT JAUME I consumint en els seus pobles, utilitzant els seus cafès o compaginant estudis amb treball.

Encara que oficialment, la UJI té 471 alumnes amb residència familiar en el Baix Maestrat, molts opten per traslladar-se a viure a Castelló davant l'absència d'una connexió digna per tren. Més d'un universitari oriünd del Baix Maestrat troba a faltar la pressió institucional de la UNIVERSITAT JAUME I. «És bastant decebedora, tenint en compte que en alguna ocasió el rector ha manifestat públicament que era un greu problema que la gent del Maestrat no tinguera suficients trens per a vindre a

Castelló», assenyala un veí de Benicarló que s'ha vist obligat a adquirir un pis a Castelló fart dels inconvenients d'un servei públic de transports deficient. No obstant això, també hi ha d'altres que ni tan sols es poden plantejar el fet d'estudiar una carrera universitària "perquè a casa no podem suportar la despesa que suposa mantindre un lloguer afegit als costos dels estudis universitaris". Tot i que no hi ha estudis sobre el tema, es creu que molts dels qui opten per un títol d'FP, ho fan per que no poden anar a estudiar a Castelló.

Però no només són els estudiants els qui tenen problemes amb les comunicacions. Sanitat estudia premiar d'alguna manera als treballadors que vulguen desplaçar-se fins l'Hospital de Vinaròs i els centres de salut del nord de la província, donat els problemes per trobar professionals que treballen ací. De fet, la major part de les plantilles les conformen gent de la comarca i estrangers, a qui no els importa treballar al Baix Maestrat. D'altra part, els ajuntaments han tingut que oferir quasi tots els anys vivenda als metges que venen a reforçar el servei a l'estiu, per l'alt cost que suposa un lloguer a esta zona en plena temporada alta.

Continuen els tornejos i campionats escolars de final de curs

text i foto VICENT FERRER

El passat cap de setmana van continuar les competicions escolars, la primera cita va tenir lloc el divendres, amb la 5a Jornada de concentració d'Handbol amb l'assistència dels escolars de la localitat més els alumnes vinguts de Peníscola.

El guix de les activitats va tenir lloc el dissabte, i va començar amb la segona Jornada de la Copa escolar de Bàsquet amb equips de Peníscola, Vinaròs, Torreblanca i Benicarló. També es va celebrar la tercera concentració comarcal de Judo que serà la que establisca el definitiu rànquing local per categories. Pels voltants del Mercat Central de Benicarló, es va disputar el Torneig d'Escacs de final de curs, competició enquadrada dins dels Jocs

Esportius Municipals, i que va tenir assistència també a nivell comarcal amb xiquets i xiquetes vinguts de Vinaròs i d'Alcalà de Xivert. La competició es va disputar en tres categories: sub-9, sub-11 i sub-13. El plat fort de la jornada, va ser la Mini Olimpíada Multiesport. L'activitat va acollir a un centenar d'alumnes de primer i segon de primària en la pista central del pavelló municipal. El Multiesport, s'imparteix en els diferents col·legis de la localitat i té com objectiu dotar als xiquets d'una primera presa de contacte amb l'activitat física d'una forma divertida i jugant. A l'acabament de la jornada, va haver foto de família i repartiment de refrescs per a tots els assistents. Per al pròxim cap de setmana, es disputaran en el pavelló municipal les semifinals de Futbol Sala en les categories aleví i infantil, valedores per a les finals del dia 15 de maig.

FOTO!

En el 10 aniversari de la seua obertura, *Cafeteria Viena* desitja donar les gràcies a tots els seus clients.

Envia les teues fotografies a: laveubenicarlo@terra.es

FINAL DE LA II Lliga DE LA FAIXA

text REDACCIÓ

La matinal del passat diumenge va ser la triada pel club de Pilota Valenciana "Arrea-li Bona" de Benicarló, per a celebrar la gran final de la II Lliga de la Faixa.

A les 11 del matí va començar l'exhibició amb una profia entre el veterà José Garrido i el jove Iván Cheto. El primer amb 75 anys a les seues esquenes i el segon amb tot just 15. Va guanyar el més jove (21-16) però no sense que el veterà li ficara les coses difícils i fora per davant durant bona part de la partida. A continuació es va disputar la partida per a dilucidar el 3r i 4t lloc, entre Carce/Franjo i Xatet/Èric. L'enfrontament només va tenir un color: El blau dels segons que, recolzats en la seguretat al servei de Xatet -no va fallar ni un en tota la partida- i la consistència a la resta de Èric, van anar sempre per davant en el marcador amb parcials que va anar ampliant-se a mesura que avançava la partida (11-2, 20-9, 32-13 i el 41-16 final). Finalment van saltar a la pista els finalistes: amb samarreta blava Jon Forés/Oscar París i amb la roja Cristian Esteller/Xarlie Loes. La partida va ser competida i emocionant, amb tots els ingredients d'una gran final. Després d'un inici vacil·lant, en el qual els rojos van prendre avantatge (7-3), Jon va anar dictant la seua llei en la rearguarda enfront d'un

Cristian que no acabava d'agafar-li l'ona a la partida. Els blaus van igualar primer a 11 i es van escapar després gaudint d'avantatges que, sense ser definitius, sí eren còmodes (12-22, 13-27). Diverses fallades consecutives en el servei d'Oscar van permetre a la parella roja seguir "viva" en la partida, i si a això li afegim una recuperació en el joc de Esteller, que va començar a guanyar-li la partida a un cada vegada més cansat Jon, va fer que, el que semblava poc menys que decidit a favor dels blaus, canviara de color. Un parcial d'1-8 va col·locar el marcador 26-28 i després van igualar a 31, amb el que la recta final de la partida es presentava totalment incerta. Van aparèixer els nervis i van començar a alternar-se grans punts amb errors infantils. Amb 38-37, Oscar va fallar altre servei i un error no forçat de Jon va propiciar la primera pilota de partit per als rojos, que no la van desaproveitar. Una dreta demoledora de Cristian no va poder respondre-la Jon, amb el que Cristian/Xarlie es convertien en els successors d'Hugo i Mañes en el palmarès de la competició.

En els prolegòmens de la final, el club organitzador va homenatjar als comentaristes esportius locals Viente Ferrer i Gregorio Segarra, amb el lliurament d'una placa commemorativa i la nominació d'ambdós com "Persones Vinculades a l'Esport" per la seua labor de suport i difusió de l'esport de la pilota.

No només són els estudiants els qui tenen problemes amb les comunicacions.

ve de la pàgina anterior

ELS HORARIS DE RODALIES: PUNTA DE BOIXETS

Els estudiants i treballadors compten amb un servei especial de regionals per a ells que els permet regressar als seus llocs d'estudi els diumenges a la tarda, mentre que els divendres poden utilitzar el regional que parteix de València a les cinc de la vesprada. Al matí qui vulga desplaçar-se de forma econòmica a València, diàriament té tres opcions, dues entre les set i les vuit del matí i una al migdia, mentre que a la tarda, hi ha dos regionals, a les dues del migdia eixida des de Vinaròs i cinc hores després.

Per a regressar al nord de la província, el primer regional que surt de València ho fa a les 10'35 un altre a les quatre de la vesprada solament els diumenges, altre sobre les cinc parteix de València i l'últim, que ix a les vuit de València i arriba a Vinaròs abans de les deu de la nit. La resta de trens, són Alaris o Talgos, de cost molt més elevat. El col·lectiu Rodalies Ara, que sempre ha encapçalat la demanda de rodalia, ara per ara prefereix no realitzar valoracions fins a comptar amb el Pla complet però ja avança que intentarà mobilitzar a institucions públiques i privades i socials perquè el Ministeri de Foment es decidisca a millorar les freqüències de tren entre Vinaròs i Castelló.

PARLA EL SUBDELEGAT DEL GOVERN: SOM POQUETS

Poc convincent estava el subdelegat del govern en la seua visita a Benicarló. Antonio Lorenzo recordava que "som la província menys poblada de la comunitat i això condiciona el servei de rodalia", contestant al per què de comptar només amb el compromís d'un estudi de viabilitat per part de les administracions autonòmica i central per a ampliar la xarxa. Malgrat això Lorenzo es mostrava confiat de "trobar una solució a les demandes socials d'aquesta comarca" en el marc

del conveni signat pel Ministeri i la Generalitat. L'estudi, que el subdelegat va convenir que serà realitzat "en el termini més curt possible", tindrà en compte tant la necessitat social com "la viabilitat econòmica". "Però en qualsevol cas vull destacar el compromís perquè es porte endavant el pla i es prenguen les mesures pertinents, i en el més curt termini possible, i es puga atendre la demanda social del Baix Maestrat", va concloure Lorenzo.

Per la seua part, el vicealcalde de Castelló, Javier Moliner, ha reclamat l'ampliació de la xarxa de rodalia que connecta la capital de La Plana amb la resta de la província. El Fòrum de Mobilitat celebrat aquesta setmana va acordar sol·licitar al Ministeri de Foment «celeritat» en l'elaboració d'un estudi de viabilitat per l'arribada dels trens de rodalia al nord de la província. Moliner ha reclamat enllaçar amb trens de rodalia tota la província de Castelló i creu que l'absència de rodalia cap al nord «fa que els ciutadans depenguen, en la majoria de les ocasions, del seu vehicle privat» i provoca una saturació important de l'N-340.

ELS NACIONALISTES HO TENEN CLAR

El diputat del BLOC Josep Maria Pañella ha declarat que "crear una comissió per estudiar un tema és una

manera com una altra de donar-li llargues, i de deixar passar el temps quan no es té una voluntat real de dur a terme alguna cosa. I això és el que fa Foment en relació a la línia de rodalies de Castelló a Vinaròs, com ja ens temíem quan van anunciar a bombo i plateret que anaven a impulsar les rodalies. I ara, com que no pot dir que no, perquè deixaria en mal lloc als seus correligionaris de la zona, es limita a dir que ho estudiaran, quan la necessitat de la seua creació és més que evident. Una vegada més, per tant, el govern de Zapatero es limita a vendre'ns fum i bones paraules que no comprometen a res, però continua deixant enlaire les necessitats i les reivindicacions dels castellonencs".

Per a Pañella, "el més lamentable de tot no és ja el comportament del ministre, lamentable però ja esperable, tal i com van les coses, sinó l'actitud submissiva dels socialistes castellonencs que, en comptes de plantar-li cara i exigir-li que accomplisca d'una vegada amb les necessitats dels nostres conciutadans, ben al contrari es dediquen a justificar tot el que es fa des del Ministeri, i intenten fer-nos creure que són avantatges per les comarques de Castelló el que no són sinó endarreriments inacceptables".

El Fòrum de Mobilitat va acordar sol·licitar al Ministeri de Foment «celeritat»

ve de la pàgina anterior

INICIATIVA DIU QUE S'AFAVOREIX L'AVE

Iniciativa ha estat molt més crítica en les seues afirmacions públiques, assegurant que “els successius governs central del PP i PSOE, han negat sempre l'ampliació de la xarxa de rodalies fins a Vinaròs, i justament ara quan des del PP al Baix Maestrat utilitzant demagògicament la polèmica per atacar al Govern Central, quan han estat els governs d'Aznar qui han boicotejat l'opció, de nou es veu que ni el PP, ni el PSOE, obnubilats pel model faraònic de l'AVE, “passen” de millorar els serveis ferroviaris que més necessita la gent”. El diputat d'Iniciativa al Congrés dels diputats, Joan Herrera,

va presentar una pregunta escrita al Govern Central, on es demanava s'explicara si pensa el Govern impulsar o donar suport a la dotació de trens de rodalies entre la ciutat de Castelló i Vinaròs, i quin cost tindria eixa actuació.

La resposta del Govern Central, donada ara, “no pot ser més inequívoca; no, i ho diu tirant la pilota a l'administració autonòmica de manera elegant”. La pregunta incidia en si dins de les seues competències l'administració central s'anava a implicar a impulsar aquestes mesures, però la resposta deixa clar que no estan per la tasca. “Asimismo, con carácter previo al establecimiento de un servicio ferroviario, hay que analizar si la posible demanda y oferta existentes cubren las necesidades de movilidad

y, en ese sentido, cabe señalar que la relación Castellón-Vinaròs se encuentra suficientemente atendida por la oferta actual de servicios de Media y Larga Distancia”.

El portaveu d'Iniciativa a les comarques de Castelló, Carles Mulet, ha afirmat respecte a aquesta resposta que “que diguen que amb dos o tres regionals al dia, i cars trens de llarg recorregut, existeix prou oferta. És insultar la intel·ligència, als estudiants de la comarca que han de buscar-se pis a Castelló perquè no hi ha oferta de rodalies, als treballadors que no tenen combinació ferroviària per anar d'un poble a un altre, el que des d'un despatx de Madrid es diga que hi ha oferta de sobra. Els sonarà poc més que a burla”.

Més Estellés

text i foto REDACCIÓ

El segon cap de setmana de les jornades d'Homenatge a Vicent Andrés Estellés tornaren a tenir un començament volcànic, ja que al professor Jaume Pérez Montaner li va ser absolutament impossible el desplaçament des de Brussel·les fins Benicarló, degut a la cancel·lació massiva de vols en tot l'espai europeu.

Per aquest motiu, es va avançar el concert de Ximo Caffarena (Al Tall, Urbàlia Rurana...) i Quim Sanç, un dels actes estelars de les jornades.

Ximo Caffarena, músic especialista en folklore valencià, ens va donar una lliçó del saber fer. Amb la senzillesa dels ritmes valencians va fusionar els textos d'Estellés, endinsant-los en l'Horta de València. Per uns instants vam gaudir de l'espèrit més valencià del poeta, a ritme de vals, massurca, jota, pasdoble, dansà, albada... Dotze cançons inèdites per a dotze poemes únics, per a un repertori que des de que se li va encomanar i va acceptar, s'ha convertit en l'eix principal de la seva més recent activitat musical. Des del cor del País Valencià, a la Vall d'Alfara, ens van arribar els batecs del poble i de la nostra més genuïna tradició.

El dissabte, 24 d'Abril, la conferència de la professora Maria Conca, va començar amb l'emotiu homenatge a ella (i a tots nosaltres) amb la interpretació a tres veus amb dolçaina, de la nostra Muixeranga; moment emotiu, sobretot per a qui no ha faltat mai a la cita a València, a les darreres dècades, com era el cas de la ponent. Maria Conca, professora de filologia catalana de la Universitat de València i membre de l'IIFV, va exposar *Proverbis i locucions en la poesia de Vicent Andrés Estellés*, intercalada amb poemes

musicats interpretats per alumnes i professorat del centre. La dinàmica de l'exposició la va estructurar Maria Conca amb agilitat i buscant en tot moment la participació activa per part del públic.

Josep Igual va tancar aquesta segona etapa, amb un concert on va estrenar noves versions musicades de poemes d'Estellés, complaent a continuació el públic amb bona part del seu repertori habitual, esperat per la concurrència.

Enormement afortunats

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Els lectors d'aquesta pàgina són enormement afortunats perquè setmana rere setmana van atresorant enormes coneixements. Efectivament, la immensa saviesa dels autors d'aquesta secció fa que es projecte un aura de saviesa al voltant de tots aquells que inverteixen el seu temps omplint el seu esperit i ànima de doctes coneixements que els poden ser molt útils el dia de demà. Per exemple. Els bons aficionats al futbol coneixen un extraordinari jugador que va tindre el Real Madrid pels anys seixanta i setanta anomenat José Martínez “Pirri”. A la seua inqüestionable qualitat dins els terrenys de joc, s'afegia una esportivitat i honradesa que per a ells voldrien les actuals icones de l'equip de Chamartín. Com deguera ser d'extraordinari aquest jugador que es va posar a estudiar medicina i va acabar la carrera. Però també ens ha deixat una de les frases tòpiques del futbol, juntament amb unes altres anònimes com ara “ens deixarem la pell al camp”, “no hi ha enemic petit”, “la verdad es que ellos han sido mejores”, “es importante marcar primero”, “qui farà més gols s'emportarà els tres punts” i d'altres. Com anava dient, l'important punt d'honor d'aquest jugador ens va deixar allò de les “victòries pírriques”, que després també s'ha escampat a les “derrotes pírriques”. La veritat és que no sé ben bé la relació d'aquest jugador amb el significat real de l'expressió, però la cosa és com és i jo no soc qui per a modificar res. Així doncs, de la mateixa manera que la setmana

passada el Benicarló va aconseguir una victòria pírrica al camp del Vinaròs, aquesta setmana ha obtingut una derrota pírrica al municipal innominat. I què vol dir això? La veritat és que no gran cosa perquè ni un resultat ni l'altre han alterat el més mínim la situació dels nostres degut a que ja fa no sé quant que som un virtual equip de primera regional. Efectivament, el Borriana ens va

encolomar tres gols. Resultat just? Trobo que no, que els de la germana població fallera de la Plana Baixa no van merèixer tanta recompensa al joc exhibir. De la mateixa manera que el Benicarló va fallar unes quantes ocasions clares de gol. Com el darrer partit a casa, vam acabar el partit jugant amb tres porters, cosa que no diu res de bo del nostre equip, però que encara la diu pitjor dels nostres rivals, que van decidir el partit ben entrada la segona part. Arribats a aquest punt, on no hi ha res més que explicar al voltant de l'espectacle pròpiament dit, només voldria destacar un parell de coses. En primer lloc, que vam assistir al debut d'Alejandro, un juvenil de primer any que va complir sobradament. En segon lloc voldria destacar la massiva absència d'espectadors, que van originar la pitjor entrada de la temporada (fins i tot la resta de la plantilla va brillar per la seua absència). En tercer lloc voldria destacar la tasca de barman del president del club, cosa que diu

molt sense dir res (no te digo ná y te lo digo tó). En quart lloc, no em va tocar el pernil que rifaven. En cinquè lloc, l'impressionant desplegament de megafonia que es produeix només acabar el partit de preferent, i que desenvolupa tota la seua contundència en el si de la segona regional. En sisè lloc, em vaig quedar molt decebut per l'absència al camp de les falleres majors de totes i cadascuna de les falles de la ciutat, així com del president i membres de la junta local fallera. Resumint, que cap membre de l'estament faller local va fer acte de presència al municipal per tal de rebre com es mereixia els representant d'una ciutat tan germana en la comunió fallera com és Borriana. Em

sembla del tot ignominiosa el greuge que la col·lectivitat fallera local va infringir els nostres germans fallers borrianencs. Si, molta falla nova i molta merda, però ací ningú agafa el bou per les banyes i organitza un dinar de germanor fallera tot aprofitant la visita del poble que ens fa puntetes en ardor fallero. Només em queda manifestar, amb tot el dolor del meu cor i de la meua ànima, que esportivament vam perdre zero a tres, però fallerament la batussa encara va ser més contundent. Quina vergonya!

Demà dissabte, a partit de les sis, el CDB continua el seu periple per la preferent al camp de l'Acero, que encara no està salvat i voldrà guanyar el partit. Per cert, el nom d'aquest equip té un origen força curiós. Resulta que, abans de federar-se, tots els partits els perdia per u o dos a zero. Per això tothom li va començar a dir “a cero”, la qual cosa va esdevenir en “Acero”. Si més no curiós, veritat? Més cultura.

Preparats i a l'aigua

text CNB

Els Benjamins i Alevins del Club Natació Benicarló es van donar cita aquest passat cap de setmana a Castelló amb victòria de la nedadora Julia Barrachina, en els 200 m lliures, al capdavant de les seues companyes d'equip i amb bons resultats i la segona posició de l'equip relleus mixt 8 x 50 lliures.

La piscina provincial de Castelló va acollir el passat cap de setmana 24 i 25 d'Abril la VI edició de la Lliga de Promeses, a la que van assistir 7 equips de la Comunitat Valenciana amb un total de 237 nedadors i nedadores. En aquesta nova cita les fèmines van manar en l'aigua. L'equip femení va estar encertat en la seua participació de les diferents sèries destacant, a títol individual, Julia Barrachina 1a en els 200 m lliures i un crono de 3:37.14; Blanca Pérez 4a en els 200 m lliures; Ana García 4a en els 400 m estils; Ester Segura 4a en els 400 m lliures; Gemma Labernia 5a 200 m lliures; Gisele Mateu 6a 400 m estils i Gemma Rillo 6a 400 m lliures.

L'equip femení en aquesta ocasió va estar compost per: Anna García, Gisele Mateu, Anna Añó, Carla Fresquet, Nicole Mateu, Vanessa Bel, Julia Barrachina, Blanca Pérez, Gemma Labernia, María García, Ester Segura, Gemma Rillo, Claudia Barrachina, Cristina García, Noemí Anta y Andrea Remolina.

L'equip masculí no va estar tan encertat en la finalització de les diferents series destacant, a nivell individual, José Julián Jaén amb la 4a posició en els 400 m estils i 5a en els 400 m lliures. L'equip masculí va estar compost per: José Julián Jaén, David Valdearcos, Juan Diego Ruiz, Mario Tomás, Nacho Falcó, Víctor Monserrat, David Curto, Marc Vea, Alberto García, Alejandro García, Javier Marzá, Alexandru Beer y Mario Tomás.

I per finalitzar l'equip de relleus del CN Benicarló, 8 x 50 m lliures mixts, amb un crono de 5:09.43 compost per Julia

Barrachina, Nacho Falcó, Ester Vidal, Marc Vea, Claudia Barrachina, Javier Marzá, Gisele Mateu y José Julián Jaén, va aconseguir la 2a posició.

La pròxima competició tindrà lloc a Benicarló a les instal·lacions de la piscina municipal el 8 de maig, en dues sessions de matí i tarda, dins del "Trofeu Ciutat de Benicarló".

Continuen els bons resultats pel Judo benicarlando

text i foto VICENT FERRER

En el III Campionat provincial que es va celebrar en el Poliesportiu "Chencho" de Castelló el passat 17 d'Abril, els judoques de l'equip benicarlando van obtenir diversos premis.

En aquesta ocasió van haver mes participants en totes les categories i, els que entrena Ignacio Vicente, milloraren anteriors resultats, en vistes al pròxim campionat i últim, que se celebrarà a Benicarló en pista central del Poliesportiu. De tarda, els competidors infantils, van realitzar un entrenament amb la selecció valenciana de cara al pròxim Campionat d'Espanya. Aquest entrenament els va ser molt beneficiós als joves judoques en la manera de competir. Els resultats obtingut pel club de Judo & Jiu-Jitsu Benicarló van ser els següents: Categoria Benjamí Menys 30 kg. Aarón Moreno, primer i Medalla d'Or. Categoria Aleví Menys 30 kg. Darío

Moreno, primer i Medalla d'Or. Categoria Infantil Menys 55 kg. Antón Borochuc, primer i Medalla d'Or. Menys 60 kg. Iván Franco, tercer i Medalla de Bronze. Más de 66 kg. Àlex Tokar, primer i Medalla d'Or.

SÒL PER ACONSEGUIR LA REMODELACIÓ DEL COROMINES

text REDACCIÓ

El claustre de professors de l'IES Joan Coromines de Benicarló ha rebutjat el projecte remès per conselleria per a la remodelació del centre.

La reforma incloïa la supressió de les famílies de FP que el centre ve impartint des de la seua fundació, cosa al que els professors "per coherència" s'han negat. Amb tot, són conscients que la renúncia suposa un retard que pot ser d'anys en els tràmits administratius que permetran una millora en les instal·lacions "però estem disposats a esperar si amb això som capaços de seguir oferint la mateixa oferta formativa a la ciutadania", assegurava Francesc del Castillo, director del centre educatiu. De moment, segons ha pogut saber La Veu, sobre la taula de l'administració autonòmica queda la proposta realitzada des del consistori, que ofereix una pista esportiva que conselleria pretenia a canvi de la construcció de la futura Escola Oficial d'Idiomes comarcal en l'IES Ramón Cid, altre dels instituts que són necessaris remodelar. D'aquesta manera, el Coromines tindria la seua anhelada remodelació i ampliació i el consistori, la seua nord de l'Escola Oficial d'Idiomes que disputa a Vinaròs des del passat curs escolar ja que ara les dues localitats només disposen d'aularis depenents de la seua central de Castelló.

I és que l'encaix de boxets urbanístic al que obligarà la política educativa de conselleria, és molt més complicat del que sembla a primera vista. Cal recordar que l'administració autonòmica va remetre al consistori al setembre de 2009 un projecte de remodelació de les instal·lacions del Coromines, que han quedat totalment obsoletes i amb un ala inutilitzada. Per a desenvolupar-lo, era necessari que l'ajuntament cedira la pista esportiva annexa a les instal·lacions actuals i que el claustre de professors renunciara a impartir FP en el centre, que quedaria centralitzada en l'IES Ramón Cid després de la remodelació al que també ha de ser sotmès i en el qual

conselleria volia construir un gran centre comarcal de referència de formació professional. Ni una proposta ni l'altra van ser acceptades. El claustre del Coromines va considerar que "tota la vida s'ha impartit ací la formació professional i ens hem convertit en un centre de referència, alguna cosa al que no anem a renunciar", explicava el director. A més, es va esgrimir l'argument que en el centre s'imparteix un torn nocturn gràcies a que el centre està situat en el centre de la localitat, mentre que el Cid està als afores, a la meitat del camp.

Així les coses i després de moltes converses amb l'administració autonòmica, els professors han aconseguit "que les tres famílies professionals que s'estan impartint en el centre seguisquen estant ací", detallava Castillo. Ara, només els queda esperar la contestació de conselleria a la proposta del consistori d'intercanviar les condicions perquè es puga realitzar la remodelació del centre educatiu sense haver de renunciar a impartir formació professional en les instal·lacions. Cal recordar que al voltant de 800 alumnes reben formació en aquest curs al Coromines i molts d'ells ho fan dins dels mòduls d'Edificació d'Obra Civil, Informàtica i Gestió administrativa, que són les famílies professionals autoritzades en el centre. L'edifici, construït al voltant dels anys 50, va ser el primer institut que va desenvolupar programes formatius de formació professional en la província de Castelló i per les seues aules han passat milers d'alumnes procedents de diverses localitats. El primitiu edifici ha anat ampliant-se amb el temps, conforme han crescut les necessitats educatives, però ara fa anys que no s'inverteix en el seu manteniment i les instal·lacions s'han degradat de tal manera, que una de les ales destinades a tallers, ha hagut de tancar-se als alumnes i només s'utilitza com magatzem. Malgrat els esforços dels diversos equips de governs que han estat al capdavant de l'ajuntament de Benicarló, de moment gens s'ha pogut fer per retornar-li al centre educatiu el digne lloc que va tenir en altre temps.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

EL BLOC DEL MAESTRAT DISCREPA DE L'EXCUSA DONADA PEL PSOE PER A NO RESCATAR EL PEATGE DE LA AP 7

text REDACCIÓ

L'executiva comarcal del BLOC del Maestrat-Els Ports ha visitat aquesta setmana el tram de la carretera N-340 per a desmentir l'excusa donada pel PSPV-PSOE en la qual afirmava que no hi ha cap necessitat de rescatar el peatge de la AP 7 perquè ja s'està desdoblant l'N-340.

El secretari comarcal del BLOC, Joan M. Ferrer, després de la visita ha destacat que cal distingir dos trams de les obres que els socialistes defensen. Així, Ferrer diferencia "dos trams distints, el de Peníscola a Vinaròs i el de Peníscola a Alcossebre". En el primer d'ells, els nacionalistes destacaven la lentitud de les obres de desdoblament que "de continuar així podrien tardar molts anys en acabar-se", mentre la realitat actual d'aquest tram és una carretera amb un excessiu volum de trànsit i que és un punt negre en tot el seu tram. D'altra banda, la visita feta en el tram des de Peníscola fins a Alcossebre ha estat més decebador al trobar-se, segons els nacionalistes, "amb una carretera abandonada, amb un ferm en un estat deplorable, al que no se li fa ni un mínim manteniment" i amb un punt negre com és la pujada des de Alcossebre fins a Alcalà on des de fa mes de 10 anys estan expropiats els terrenys per al seu desdoblament, obra que segons Ferrer "ni PP ni PSOE en el seu moment han sabut escometre".

El secretari comarcal, es mostrava sorprès al trobar que el Ministeri de Foment "ha llevat en la pujada des de Alcossebre a Alcalà el carril lent en lloc d'ampliar la calçada com està projectat, ara l'ha estret retirant un dels carrils de pujada augmentant així al perillósitat". Els nacionalistes han denunciat la falta de futur per a les comarques del Maestrat i dels Ports i lamentaven la paràlisi inversora que tenen els diferents governs en matèria de comunicacions de les quals Ferrer destacava com imprescindibles per al seu futur "la gratuïtat de la AP 7, el desdoblament de l'N-340, finalitzar la CV-10, començar les obres de l'Autovia A-68, trens de rodalia tant en direcció Castelló com direcció Tarragona, el corredor del Mediterrani, l'AVE, connexions entre l'interior i la costa, i perquè no, connexions entre el futur aeroport de Castelló i la comarca".

Pel que fa a la gratuïtat de la AP 7, Ferrer ha qualificat d'oportunista "i deslleial" al Conseller Blasco. Per al dirigent del BLOC la AP-7 ja seria gratuïta a partir del 2006, data en la que finalitzava la concessió, "si el president del govern José Maria Aznar en l'any 1997 no haguera prorrogat fins al 2019 la concessió de l'explotació de l'autopista a l'empresa Aumar". Cal recordar que durant el govern del PP i sent Aznar

president se li va prorrogar la concessió de l'explotació a l'empresa Aumar durant 15 anys més. Per al secretari comarcal del BLOC "és lamentable que qui els va prorrogar la concessió siga el que ara demane la gratuïtat". El secretari del Bloc lamentava que "ara que ja està fet el mal han començat les obres del desdoblament de la N 340, demanen l'alliberament", un postura que els llauradors del Maestrat van reclamar des de l'inici de l'expedient a fi de salvaguardar les terres i els cultius de la comarca. "És trist que destrossen la nostra economia i ara vulguen ser salvadors de la pàtria". Al mateix temps, Ferrer recordava que el Bloc sempre ha mantingut una postura coherent en aquest tema, reclamant l'alliberament i la no renovació de la concessió "però hi ha dirigents populars com el president de Noves Generacions de Vinaròs, Luís Gandía, que ha volgut pujar al nostre carro però ja hem fet tots tard".

Així mateix el nacionalista feia memòria dels càrrecs públics que ocupaven l'ajuntament de Vinaròs i de Benicarló en el moment de l'ampliació de la concessió de la AP 7. "Ni Jaime Mundo ni Jacinto Moliner, llavors alcaldes de Benicarló i Vinaròs, van ser capaços de demanar-li a Aznar que ens lliurara del cost del peatge, peatge que rebaixa els beneficis dels nostres empresaris que han d'utilitzar aquest servei que hauria de ser públic i gratuït". Altre aspecte important per a Ferrer és el turisme potencial "tan necessari per a la nostra comarca, però que no arriba per l'elevat cost que suposa el peatge de l'autopista", assegurava. El secretari del Bloc considera que "és penós el comportament que els populars estan tenint en aquest tema, però confia que l'opinió pública siga justa i recorde el paper que cada partit polític ha adoptat en aquest tema". En tot cas conclou Ferrer "és igual qui governe en l'estat Espanyol el PP o PSOE, els Valencians a pagar autopista".

La benicarlanda Alisson Foix guanya el Campionat d'Espanya a Benidorm

text i foto VICENT FERRER

La pedrera del Club Mabel Benicarló segueix sent inesgotable, sorprenent a propis i estranys, a l'aconseguir traure noves gimnastes que aconsegueixen el més preuat en una competició estatal, pujar al més alt, guanyar la medalla d'or i tornar a casa com Campiona d'Espanya.

Això és el que ha aconseguit la gimnasta Alisson Foix el passat cap de setmana a Benidorm. La ciutat alacantina va acollir la disputa del Campionat d'Espanya individual de base, al que van concórrer set-centes gimnastes de les quatre categories: benjamí, aleví, infantil i cadet. En aquesta ultima categoria la gimnasta benicarlanda va haver de competir al costat d'altres 95, arribades de totes les autonomies. Al llarg de la competició Alisson va estar molt centrada en tots els exercicis i al final la seua labor en la pista del pavelló municipal es va veure premiada amb la millor puntuació de les

Al llarg de la competició Alisson va estar molt centrada en tots els exercicis i al final la seua labor en la pista del pavelló municipal es va veure premiada amb la millor puntuació.

judges del campionat. Després de la victòria l'alegria de les entrenadores del club Mabel, Manola Belda i Blanca López, es va desbordar a l'aconseguir, de nou, que una gimnasta de Benicarló aconseguira apujar-se al més alt del podi. Com és ja tradicional, en breus dates, Alisson Foix serà rebuda per l'acalde de la ciutat en el saló de sessions, doncs així ho marca el protocol del consistori benicarlando.

L'arbre de la vergonya

Una vegada més la partida Povet torna a ser protagonista, vergonyosa esta volta, d'una notícia que afecta el patrimoni natural benicarlando. De tots és sabut l'existència de sènies, casetes i hortes que formaven part del paisatge habitual d'esta partida, un patrimoni que suposava part del nostre passat agrícola i que definia la forma de vida dels nostres avantpassats. Però bé, hi ha que donar pas al futur, a les noves generacions, i cada colp el nostre poble creix i es va fent gran. És per això que tots tenim assumit, des de ja fa anys, que la nostra partida del Povet, abans esquitxada per hortes i sènies, ara ha de donar pas a cases, carrers, i esperem que a més d'un parc i zona verda.

algun jardí o parc de la ciutat, ja que creien que un exemplar així valia la pena conservar i fer-lo lluir. La resposta des del consistori va ser el rebuig i menyspreu del ficus monumental. Tal va ser la sorpresa dels operaris de les obres del PAI, que indignats amb la resposta benicarlanda van oferir l'arbre a l'ajuntament de Vinaròs. El regidor de Medi Ambient, Agustí Guimerà, després de vore l'exemplar i assabentar-se del futur que li esperava al pobre arbre, va acceptar d'immediat en traslladar-lo a Vinaròs, on es pot vore des de fa poc més d'una setmana, al mig de la rotonda entre els carrers Pius XII i Castelló.

Davant d'este acte vergonyós d'espoli (perquè això és el que la Regidoria de Medi Ambient del nostre ajuntament ha fet deixant perdre este monument viu) l'únic que podem fer és donar les gràcies, encara que amargues, als vinarosencs per adoptar i fer-se càrrec del nostre arbre, un arbre que ens haguera costat només el preu del transport i que de ben segur haguera lluit molt més que totes les fonts de disseny i places de formigó del nostre poble.

Amb la recent tongada d'urbanització que s'està duent a terme dins d'esta zona, s'han eliminat alguns dels últims elements de gran valor, pel que fa al patrimoni benicarlando. Potser només alguns veïns coneixien l'existència d'un arbre de grans dimensions, que des de feia anys vivia a la vora d'una caseta, avui en dia situada darrere del Pavelló Poliesportiu. Es tractava d'un ficus que donada la seua edat, dimensions i raresa el convertien en un arbre únic en tota la comarca. Amb aproximadament 5 m de perímetre de tronc i uns 20 m de diàmetre de copa, hauria sigut un arbre que perfectament haguera pogut declarar-se exemplar monumental i tenir el màxim de protecció dins del terme municipal, passant a formar part del catàleg d'arbres monumentals de Benicarló (catàleg que a hores d'ara encara no existeix a la nostra població).

Davant tant gran exemplar, els promotors del PAI i els propietaris es van preocupar pel futur de l'arbre, i abans d'arrancar-lo i fer-lo llenya van preguntar als responsables del nostre consistori si el volien conservar i traslladar-lo a

Romà Senar Lluch

TRISTOR

És el sentiment què ens afecta -a bona part dels cristians-, arran d'haver-se posat en evidència el què era una sospita més que fonamentada: els nombrosos i recurrents abusos sexuals de menors, practicats per clergues pederastes, arreu del planeta. Altres -ells sabran per què- han optat per traure-li importància o per fer-se les víctimes acusant -a tort i a dret- de ser blanc de campanyes insidioses o per culpar de tot, als enemics de l'església. Massa greu -i massa evident-, com per inventar-se excuses.

Mentrestant el Papa -presoner dels sectors més involucionistes: *opus, comunione, quicos, legionarios...*- reacciona, com pot, a l'allau d'acusacions que el senyalen, com a responsable últim de la tragèdia, per no haver actuat amb contundència, quan tocava. Si més no, Benet XVI ha demanat públicament perdó i ha intentat consolar a les víctimes i les seues famílies. Que no és poc. Ara només resta analitzar -amb serenitat i intel·ligència- si el celibat imposat és un factor perturbador de la sexualitat dels clergues i com abordar-lo.

Marc Antoni Adell

XERT – MORELLA (33 quilòmetres). 2a etapa

text i foto ROSA LOURDES ARENÓS

A l'hora fixada ens concentrem a la plaça vella de Xert. Feta la foto de rigor sortim del poble acompanyats de càntics litúrgics. Dixem horts i oliveres i fem la primera aturada a la font de l'Albi, per recuperar l'alè i -si algú ho vol- fer un glop d'aigua. En un bufit estem al mas del rei, on ens espera la intendència amb un got de vi "setrillero" i un cafè, que ens espavile. Baixem al barranc de la Barcella i, tan bon punt l'hem travessat, ens reagrupem per escoltar l'arenga amenaçant que Carlos ens regala. Disciplinats ens enfilem, muntanya amunt, per una senda recuperada, ja fa un temps, per a l'ocasió. Sis anys de processó han deixat el camí ben marcat i ja no hi ha perill de pèrdua per l'espès bosc de carrasca. L'olor que desprenen els timonets maltractats ens omple els narius. Quasi sense adonar-nos-en superem el tram més empinat de l'etapa i ens plantem dalt del turmell. Carenem entre massa arbres caiguts -gràcies als efluvis contaminants d'un funeral llunyà- i recorden que, tot i les aparences, l'aire ací dalt no és tan "pur" com pensem. Arribem a les antenes, punt àlgid de l'etapa (1240 m.). La boira ens acompanya. Baixem fins a la carretera de Vallibona i la travessem per dirigir-nos a Santa Àgueda, ermita abandonada d'una senzillesa exquisida. Fem la visita obligada i ens endinsem un altra vegada al bosc. Cinc minuts abans de dinar comença a ploure. L'organització ha improvisat un cobert d'emergència baix el qual ens amuntonem i engolim, sense consideració, l'estofat que l'amic Vicent ens ha preparat. Els organitzadors es desfan en atencions i quedem ben servits i farts. Tan bon punt empenem la marxa, l'aigua es despedix, l'hora s'aclarix i podem

gaudir d'un paisatge encisador. Després d'alguns reagrupaments, acompanyats de les queixes de Palomo -que fa de granera- per no esperar-lo, travessem el Bergantes. En processó multicolor de paraigües arribem a la carretera de Morella, on els voluntaris de la Creu Roja -que ens acompanyen tot el camí- ens protegeixen en aquest tram perillós.

A la porta de Sant Mateu ja ens espera l'afició. Fem la última foto de família i traiem forces per superar la prova més dura de la caminada, quasi 300 escales -que els peus cansats no saben com xafar- ens separen de l'ajuntament de Morella. Allí la regidora d'esports, acompanyada de l'alcalde de la ciutat i del president de la Peña, lliuren els certificats i els obsequis dels patrocinadors, després d'unes encoratjadores paraules de germanor. Per acabar, fem un mos i un glop, que l'acollidora Morella ens regala.

Horabaixa ja, anem a la porta de Sant Miquel, sota una pluja fina, carregats amb un grapat de quilòmetres i un basquet de carxofes que carreguem a l'autobús que ens ha de portar a casa.

L'any que ve tornarem.

Carta a la directora.

A la Regidoria de Cultura:

De pena va ser l'acte del Dia del Llibre, el 23 d'abril, al MUCBE, en el lliurament de premis del "XXV Certamen Literari Carmen Segura". Escomençant per no haver-se anunciat a "El Pregoner"; seguint, per no haver-se publicat al cartell d'anuncis de l'Ajuntament a falta de signar l'acta; seguint més, per haver retardat l'hora d'inici perquè hi havia un altre acte. Faltava espai. No hi havia micròfons i, el premiats se n'anaven cap a casa amb un diploma i amb alguna cosa més -açò darrer, promés de paraula, a cau d'orella, per la regidora de l'Ajuntament-.

Volem creure que aquest Certamen s'organitza per animar els estudiants de Primària i 1r. i 2n. d'ESO a la lectura i l'escriptura; però, una vegada comprovada la poca dedicació i la mancança de "detalls" per part de la Regidoria de Cultura, ens resulta del tot incoherent la funció de l'Ajuntament amb la finalitat del Certamen.

Crec que la majoria dels que vam acudir a l'acte ens vam adonar del poc que els importa, als nostres governants, que aquests xiquets i xiquetes -premiats o no- es motiven o no amb la lectura i l'escriptura de contes.

És un acte senzill, però a l'hora, bonic. Només cal posar voluntat per fer-lo atractiu; però és necessari un espai més ampli (Auditori, Ajuntament, Coromines, La Salle,...), una catifa per deixar que els més menuts s'apropen als contes i... un micròfon!!!

Posats a demanar... no estaria gens malament que es notés que és Sant Jordi; una taula ben arreglada per a l'ocasió i un detall bastant evident, donada la festivitat: una rosa per als premiats i premiades. I... per favor, no tornen a oblidar-se del premi en mà!!

Tot açò bé perquè... un conte o un relat no ho són si no es poden contar, si no es poden llegir... No ho creuen vostés així????

Una ciutadana de Benicarló.

Vicent Andrés Estellés torna a Benicarló (i 2)

Fronteres

text JOAN HERAS

Fa un grapat d'anys que vaig deixar de fumar, però des de fa uns dies una sentor de tabac se'm fa present, com una ombra càlida, i m'evoca llocs i noms i coses. No és una sentor contundent d'un cigarret que algú fuma al meu costat –ara que ens acostumem als espais nets de fum ho sabria detectar perfectament– sinó un simple fil, com un tel dolcíssim, que m'arrossega tendrament, com si em portés agafat de la mà, per uns carrers que no conec però que són ben presents en mi –el carrer del Miracle, el carrer de la Mar– i d'altres que sí que he trepitjat, com aquells que van de dos en dos cap a la mar. El fil de fum de tabac m'evoca, també, trens que passen lentament camí de Paterna ara que la tarda lenta del diumenge es fon en la nit que esclata i parelles que encara s'estimen amb una fúria quasi salvatge i les paraules d'aquesta llengua, com unes petites pedretes que es mouen dins la boca, i certes tristesses que apegalosement romanen, com les restes de pixum, a les escales dels carrers i les tardes de la meva infantesa o en la grogor d'uns papers massa antics o en un grapat de postals d'algun lloc llunyà que molt probablement no trepitjaré mai. I el fil de tabac, senzillíssim, m'evoca també la mort, la mort de criatures que com petits àngels se'n van vés a saber on i dels qui ja han consumit amb voluntat els batecs del seu temps, i la mort per excés de tristesa d'una llengua i d'un poble aixafats pels miserables. I evoca, és clar, també rodonors invictes que conec o que he desitjat i tantes dones, terriblement esveltes, que s'han esvaït com un rastre de fum llençat al cel.

Sé molt bé que aquest fil de fum de tabac prové del cigarret que l'Estellés fuma, tranquil i transgressor amb les normes imperants avui i amb els preceptes mèdics imposats, des de la seva presidència de la sala d'actes de l'institut Coromines durant aquests dies de somni en què s'hi viuen les jornades dedicades a la commemoració dels vint-i-cinc anys de la vinguda del poeta a Benicarló. Des que ara fa ja quinze dies, quan es van encetar aquestes jornades, Estellés ha entel·lat de mou amb tot el gruix que es mereix els filtres a través dels quals observo el món, els carres, els desitjos i les tristesses. I també sé que la força del poeta fa que molt sovint la meua percepció de les coses estigui massa deformada, massa influïda i definida, per la seva peculiar manera de veure-les i de viure-les. Però és senzillament un plaer deixar-se endur per les

Senzillament una pluja de llum s'ha aturat damunt de les tristesses quotidianes i de les tragèdies latents o ben presents d'aquest nostre Benicarló.

evocacions, seguint el fil de les paraules, torrencials i excessives, de vegades reiterativament obsessives, i resseguir els plecs de la vida en tota la seva extensió de la mà d'aquest fil de fum de paraules a voltes brutalment espesses.

Ja ho vaig dir ara fa just quinze dies, quan aquest miracle estava a punt de començar, i ho reitero ara –si se'm permet que jo també em repeteixi una mica, però estic convençut que el fet s'ho val– aquestes jornades són el meravellós resultat d'una mescla dolçament explosiva d'entusiasme per un poeta i per una llengua, de saviesa acadèmica, de sentiments que brollen en les paraules dites i en les músiques. I tot això gestat i madurat des d'un i en un institut de secundària. I tot fet des de l'amor, les ganes, el desig, les emocions.

Senzillament una pluja de llum s'ha aturat damunt de les tristesses quotidianes i de les tragèdies latents o ben presents d'aquest nostre Benicarló. Només un petit núvol espès de dubte ens travessa el cel límpid: ¿serà això un miracle o només un miratge? Sens dubte hi ha una dosi de miratge, de mirall deformat de la realitat, perquè no és normal que la poesia, l'Estellés, la música i la nostra llengua bateguin amb força en una sala d'actes d'un institut. Però també és cert, palpable, brutalment evident que és una realitat, que hi ha molta gent participant i escoltant, que hi ha emoció i agraïment. Aquest cap de setmana les jornades arriben al seu punt i final. El miracle –i el seu miratge– s'esvairan perquè la cigarreta de l'Estellés s'haurà acabat. Però la certesa d'aquests dies, de tot el que s'hi ha viscut, és una cosa que queda registrada a la pell dels qui hem viscut l'experiència, a la pell d'una ciutat i d'un país. Ara no sabem qui i quan recollirà la guspira i oferirà foc perquè l'Estellés encengui una nova cigarreta en algun altre auditori d'aquest país, d'aquests països nostres. No tenim dates ni dades del nou escenari, del nou miracle amb el seu component necessari de miratge, però en algun lloc s'encendrà. D'això n'estic ben segur. D'alguna manera tenim força per anar definint, concretant, l'esperança, una esperança petita però viva que queda com una presència en algun racó del mural del país, dels països, que anem construint, protegint, pensant, salvant del naufragi, estimant.

ve de la pàgina anterior

la regidora de cultura, la nostra, tinguera la mateixa curiositat que nosaltres per fer-se un "bon" pensament. Per si de cas, nosaltres ens ho fem per n'ella i a veure si algun polític del PP ens llegeix i fa alguna cosa ficant el pressupost de la nostra banda a l'alçada de la seua qualitat. Per cert, el nostre il·lustríssim ja haurà pagat tot el que li deu? I és que fardar de Banda està molt bé però després, a casa "si te he visto no me acuerdo" (que dirien en la seua llengua). Si la Genialitat paga tard i malament i el nostre il·lustríssim va pel mateix camí amb una subvenció de riure, doncs... Més gratar-nos la butxaca senyor Marcelino i regidora Ortiz (la anomenem per allò de si pinta alguna cosa), i menys sortir a la foto.

Guais

Osti tu quines ulleres de sol les que es gasta el regidor d'esport Perez Ollo. *Tope guai, tio!* Semblava li fes la competència al Miguel Bosé en la publicitat eixa que surt a la tele dient "por que tienes derecho a elegir", en referència a poder triar la seua marca d'ulleres. Ja sap a que es pot dedicar quan se li acabe el xollo de regidor.

Blaveres

Recollons amb la Fira del Llibre. No ho diem per la mateixa Fira, no, ho diem per la blavera tan immensa, i tan intensa, que van plantificar envoltant tota la

paradeta. D'un quilòmetre lluny és veia la blavor del cel coronat. Definitivament, culturalment parlant, *ja semos valensianos!* Certament es nota qui mana en aquest *aiuntament*.

Fira del Llibre

Dia semigrissós (per allò de la boira que va fer una mica la guitza), durant la celebració diumenge passat de la... Mostra Local del Llibre a Benicarló. Els tafaners, que vam estar per allí pegant una ullada, vam veure una bona riuada de gent, circulant per la paradeta que van muntar els llibreters, remenant llibres i llibres per trobar aquell que més els poguera agradar. I allí que vam veure una comitiva del nostre equip de govern municipal, encapçalada pel nostre, inefable,... Mundo (que us pensàveu), amb el nostre Alcalde, Marcelino, Marçalet i Soriano. Si senyors, una bona representació PePera. Ah, i la regidora de cultura també va passar... però per la vesprada. El que diem, saben guardar les formes. Ah, i van comprar llibres!

Fira del Llibre (i 2)

I així com els del PP saben guardar les formes en tenim d'altres que sembla que les tenen una mica oblidades. Per què, algú va veure algun representant de l'oposició apropar-se a la paradeta? Pel que sembla això de la cultura popular (de popularis, no del que hem destacat al paràgraf

de dalt), enguany no devia anar per ells. Ni PSOE ni BLOC van fer notar la seua presència per la paradeta (almenys que nosaltres ho veiérem). Ay, que poc saben guardar les formes. Sobretot els bloqueros que sempre han estat titllats que són del món de la cultueta. Doncs, sembla que l'han perdut pel camí.

L'efecte "Pichi"

Certament que s'utilitze el sobrenom de la persona més internacional del nostre poble, Àngel Alonso, "Pichi", per simbolitzar el que havia de ser la remuntada del Barça davant l'Inter ens hauria d'omplir de goig a tots els benicarlondos. I és que cal recordar aquells tres gols de "Pichi", a les semifinals de la Copa d'Europa contra el Göteborg, que van ficar el Barça a la final. La llàstima va ser que el burro, soca, trompino... (fiqueu l'adjectiu que vulgueu, probablement us quedareu curts), d'entrenador que tenia el Barça en aquell moment, després, no el ficara al partit de la final. Però l'efecte "Pichi", tot i el personatge nefast d'abans, ha perdurat, i probablement perdurarà, en el temps. I nosaltres, els tafaners, com molta gent, ben contents i agraits. Ho podeu recordar veient l'entrevista que "El Periódico", de Catalunya publica a la contraportada del dimarts 27. Guardiola n'hauria d'haver pres nota amb l'Ibrahimovic. Poca memòria.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Assimilació positiva

En aquest poble ho assimilem tot, tot, i tot. I així com a la del Crist, el nostre alcalde sembla que va imposar el seu criteri de normalitat institucional folklòrica, traient a passejar la comitiva fallera al mig de la processó doncs, pel que sembla, calia fer el mateix amb la inauguració de la Feria d'abril benicarlanda. I allà que, divendres la nit, ens vam trobar la comitiva andalusa en processó en la seua festa d'inauguració a l'annex del pavelló poliesportiu, amb la seua reina vestida de faralaes... amb la reina i dames de festes flanquejats pels dolçainers. Certament una estampa d'integració d'allò més curiosa.

Assimilació positiva (i 2)

I si curiós va ser veure l'estampa anterior no ho va ser menys veure els regidors del PP ben mudats ell, amb tratge i corbata, acompanyant aquesta comitiva. Ara, vam trobar a faltar una mica més d'integració per part de la nostra primera autoritat en no veure'l amb el vestit típicament andalús, "de corto tradicional": "formado por una chaquetilla, camisa blanca, sombrero de ala ancha y pantalón

con caireles, que son unos adornos de plata que cuelgan". I és que això si que hagués estat tot un signe d'assimilació positiva o, millor dit, d'integració *folkloricoinstitucional* (adjuntem foto il·lustrativa).

Sorpresa musical

Aquest cap de setmana passat els tafaners, en una de les nostres moltes excursions, vam entropessar, com aquell que no vol, amb la nostra banda de música per Amposta. I així que, ficats, doncs vam dir que quina millor manera de celebrar-ho que quedant-nos a escoltar el concert que allí va celebrar. I a fe que va valdre la pena. Un excel·lent concert amb quasi dues hores de bona música la que vam poder gaudir de la ma dels nostres músics. Però la sorpresa va ser, no el concert que ens vam trobar, que també (però això era lògic amb la nostra banda), la sorpresa va ser que vam veure a la nostra regidora de cultura allí!!!

Alusina vesina, la nostra regidora a veure un concert fora de Benicarló! Allò que era impensable amb la d'abans s'ha convertit en quasi normal, per ara, amb la regidora Ortiz. Esperem li dure la vena doncs, tot i que no deixa diners, almenys sempre queda bé.

Sorpresa musical (2)

Però si nostra va ser la sorpresa per trobar-nos amb aquest concert suposem no va ser menys, el de la regidora, al veure les instal·lacions que té la Lira Ampostina per desenvolupar la seua música. Imaginem que devia sentir una bona dosi de vergonya aliena (i altra d'enveja, de molta enveja), com nosaltres, al veure aquelles grandioses instal·lacions. Ni el conservatori, amb l'auditori municipal, i ni ajuntant-lo amb el

localet que té la nostra banda (moltes gràcies ajuntament), li arriba a la sola de la sabata del que vam veure. Una ciutat més menuda que la nostra i unes instal·lacions increïbles! Esperem també haja pres bona nota i ho trasllade al nostre il·lustríssim perquè a ell també li caiga la cara de vergonya i es gaste els diners en coses més... Per què, en instal·lacions esportives hem invertit, i invertim, un fotimer de quartos, però, en equipaments culturals? No fem riure... però casi.

Sorpresa musical (i 3)

I per cert, la Lira Ampostina no és l'única societat musical que té Amposta. En té dos!!! La Unió Filharmònica, i també té una seu igual de gran que la de la Lira. Ja veieu la importància que té per a les seues institucions, la música, en aquesta ciutat veïna del Montsià... la mateixa que ací, no? A nosaltres (i a molts altres també), ja ens agradaria saber quin pressupost manegen i quines subvencions reben per part de les seues institucions. També estaria bé que

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

No puc negar-li, senyora meua, que estic encara impressionat per la dimensió de les jornades d'homenatge a Vicent Andrés Estellés. Això és una cosa molt grossa, de capital diria jo. I m'ha dit que hi ha anat a vore alguna cosa que els ha encisat i que, a més, en cap moment ha fet cap aparició estel·lar cap membre del nostre Il·lustríssim. Realment, què ens havíem d'esperar? Què els importa la cultura? La cultura de l'ensenyament, de la Universitat, la de prestigi. Si s'haguera tractat de la inauguració d'un casal –per exemple– faller, de tocar els bombos o d'una carrera de bicicletes –també per exemple– allà que els haguérem tingut a tots a primera fila. No li peguem més voltes al nano.

Aprofito l'avinentesa per felicitar-los pel seu valor. Una revista que siga capaç de considerar un esdeveniment d'aquestes característiques el més important de la setmana, significa que se li'n fuma la qüestió monetària. I mire, això poc o molt, els honora.

Mire, a mi el que m'interessa és tot això de la llibertat d'expressió. Que en segle que estem que deia la cançó encara hi haja gent que s'haja de queixar per no poder parlar em sembla per poder fer un estudi sociològic de la personalitat benicarlanda interessantíssim. No ja interessantíssim sinó fins i tot gosaria dir que necessari. On s'ha vist que la premsa haja de signar manifestos per poder exercir el seu treball amb dignitat? Ací, només ací. Potser també a Veneçuela, Cuba o a Itàlia. Som un clar exemple d'allò que va dir el senyor Guerra –em penso– que el que se mueve no sale en la foto. I ací, si algú se'n surt del solc

de seguida allà va l'amenaça, el mastegot en forma de querella o a saber quines coses més.

Per cert, i abundant en el tema, cal felicitar el seu col·laborador Robespierre. No sé si serà l'edat, segurament, per amb els anys s'ha anat atemperant i diràs que ja li haja entrat el coneixement. Aquest bon home sempre és una veritable amenaça, la seua vehemència, no tenir pèls a la llengua, dir les coses pel seu nom, com acabem de vore, no està ben vist per aquestes contrades.

També m'agradaria dedicar –i que no siga precedent de res– un petit homenatge als desgraciats que escriuen sobre el futbol local. No sap vostè el goig que em fa que, per fi, el seu equip haja aconseguit una fita històrica. Guanyar al camp del Vinaròs i de retop posar-lo en situació de risc de baixar deu ser una sensació indescriptible. Amb les coses que estan passant enguany, bé es mereixen el premi a la constància. No? O no, qui es mereix de veritat algun premi són vostés, el de La Veu perquè consentir que encara estiguen fent el borinot amb l'edat que tenen també té el seu delictes. Ja s'ho faran tots.

La foto denúncia és sensacional. Per si algú no ho

recorda. S'hi pot observar un pas de vianants –just davant del nou edifici habitat per als quefers quotidians del senyor Cuenca– que dona justet a una zona ajardinada. Som així, ja li ho deia. S'invita e ciutadà a delinquir. En aquell cantó es pot posar un municipal. El desgraciat que travesse el carrer sense anar pel pas de vianants, denúncia, mil duros per no passar per on cal. El ciutadà que travesse pel pas de vianants i xafe el jardinet, denúncia, mil duros per xafar allò que no s'ha de xafar. Negoci redó. Amb diners que es traguen es pot finançar una font majestuosa en forma de burro –que és el que li falta a la sènia de la plaça Constitució– i ubicar-la a la cruïlla de Doctor Pera amb Mestre Serrano (abans Belascoain) i així poder-la desmuntar per falles per plantar algun monument. Em penso que desvariejo. Però per cert, quan ha de vindre la policia autonòmica? És això també un bluf? A hores d'ara, i a falta d'un any justet per a les eleccions, de totes les promeses que s'han fet, res de res. Però res de res. El-millor-alcalde-en-dècades, de moment, no s'ha lluit en excés. I què? La gent els tornarà a votar. Si és Marcelino perquè –i ho dic de veritat– és bona persona i si no, canteret nou, aigua fresca.

Torna l'autoestop

Em porta? Era la imatge típica dels estudiants universitaris, divendres a migdia, quan acabaven la seua jornada estudiantil, fa quasi trenta anys, a l'entrada/sortida de Castelló per l'N-340, a l'alçada de l'Hospital General, quan tornaven a casa. També, ara, veure l'andana de l'estació de Castelló, divendres al vespre, repleta de gom a gom d'estudiants, i no estudiants, que els toca (abans els tocava també), i tocarà anar, com a sardines enllaunades, en un dels dos "borregueros" que el Ministeri de Foment/Renfe, en la seua benevolència, es digna a ficar perquè uns ciutadans de segona puguen tornar a casa seua allà a les comarques tan llunyanes i oblidades del Maestrat.

És el record que porta, altra volta, escoltar les paraules dels "benpensants" capgrossos del Ministeri de Foment que supediten l'ampliació de les rodalies a "un estudi de viabilitat econòmica" del trajecte entre Benicàssim i Vinaròs.

Cal tindre barra. És simplement indignant que, després de tants d'anys de veure com hem estat abandonats, estem, i pel que veiem seguirem estant-ho, ens tornen a vendre la burra (amb perdó per aquest animal que no té cap culpa, no pels del ministeri que sí la tenen, i tota), per un servei que, de totes, totes, és públic a tot arreu... menys ací.

731

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Però ací, la gent d'apeu sembla no tenir eixe dret. I caldrà preguntar-se per què? Consideraran els orelluts que la seua economia es ressentirà perquè uns pobres desgraciats del nord deixen de pagar lloguers, comprar pisos i utilitzar els seus serveis? Les benzineres de Castelló perdran els seus bons royaltys que es deixen els ciutadans del nord amb la utilització dels seus vehicles privats al circular per les seues carreteres? La Renfe i el Ministeri perdran tants diners que deixaran de funcionar les altres línies de llarga distància que quasi, tampoc, s'aturen a les nostres terres? ...

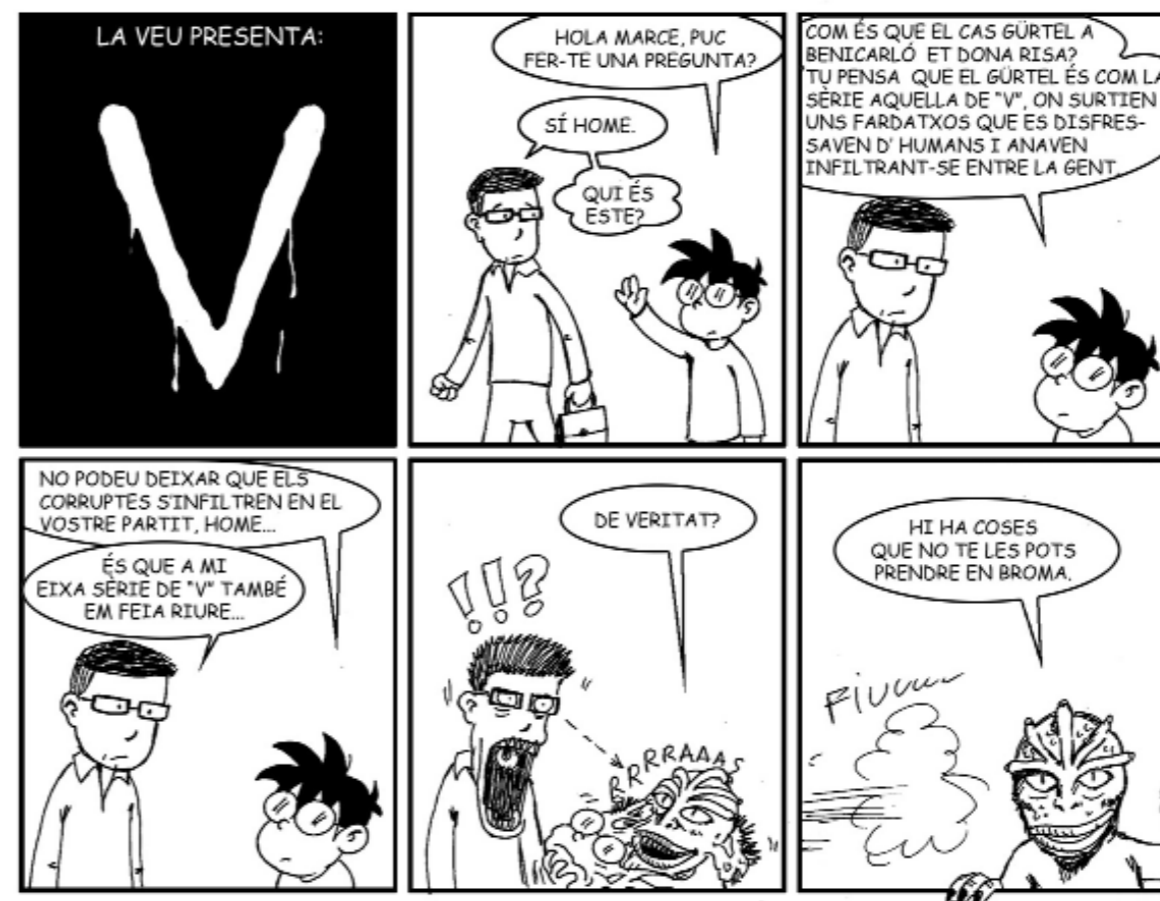
I no hem de perdre de vista, tampoc, per quina raó les institucions universitàries quasi tampoc obrin la boca (fer alguna actuació decidida ja seria fer massa), fent-se ressò d'aquest greuge comparatiu. Greuge comparatiu, en tots els sentits, econòmic, històric, social... que castiga dia rere dia les economies domèstiques de tantes famílies de les comarques del Maestrat.

I és que dona igual qui governa, al PPSOE, no li ha interessat mai solucionar aquest problema. Si la gent d'aquestes comarques no ens mobilitzem continuarem sent oblidats altra volta. Això sí, pagant religiosament uns impostos de primera per uns serveis de quarta. I si no, sempre ens quedarà altra volta... el dit.

El còmic

Per Xavi Burriel

"La risa del fardatxo"

EL CÒMIC

Carxofa: Un bon grapat de carxofes per a tots el llibreters que un any més han plantat la paradeta al centre de poble per a celebrar la diada de sant Jordi. Els encoratgem per a que el proper any ho facen, com cal, el mateix dia de la diada, el 23 d'abril, encara que siga posant la paradeta a la porta de la llibreria.

Panissola: Un grapat de panissoles per al qui mana pintar els senyals horitzontals pels carrers del poble. Diners tirats! Aquestes ratlles no les respecta ningú, millor dit, molt poca gent. Per altra part els agent de l'ordre tampoc les fan respectar. Ja ho hem dit, diners tirats!

laveubenicarlo@terra.es

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

3x4 info La informació que es multiplica

www.3x4.info

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

